

s vozu, nemusilo k neštěstí dojít, může být správný; leč okolnost, že K. pozbyl snad rozvahy a duchapřítomnosti, nemůže ničeho změnit na zavinení a odpovědnosti obžalovaného, to tím méně, když k trestnosti dle §§ 335 a 337 tr. zák. se nevyžaduje ani, by protizákonný výsledek nastal jen jednáním neb opomenutím obžalovaného, naopak stačí, že mezi výsledkem a jednáním neb opomenutím je vůbec příčinná souvislost a že obžalovaný položil byť i jen jednu z podmínek, které v tomto případě měly v zápětí neštěstí. I kdyby proto nezákonný výsledek byl vzešel snad také ze sbíhající se neobratnosti a bezradnosti postiženého K-a, nebylo by to ještě omluvným důvodem pro obžalovaného. O příčinné souvislosti mezi jednáním, pokud se týče opomenutím obžalovaného a poraněním K-ovým nemůže být i vzhledem ku zjištění rozsudku nejmenší pochybnosti; rozsudek ji též výslovně zjišťuje, i dlužno odpor stížnosti ve směru tomto odmítnouti. Aby obžalovaný byl předvídal neb tušil konkrétní poranění K-ovo, nenáleží ku znakům skutkové povahy §§ 335 a 337 tr. zák., neboť nastavši úraz a jeho tíže jsou ve smyslu těchto zákonných ustanovení pouze objektivní podmínkou trestnosti a mají význam pouze pro trestní sazbu, kdežto skutková podstata zmíněných trestných činů je založena již kulpesním jednáním neb opomenutím, ohrožujícím lidský život nebo tělesnou bezpečnost lidí, kterýžto předpoklad jest ohledně obžalovaného, jak dovedeno, dán.

Čís. 1009.

Dožádáním soudu za výslech svědka nepřerušuje se promlčení přečinu nebo přestupku.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1922, Kr I 1085/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti vznesené generální prokuraturou na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Liberci ze dne 12. července 1922 porušen byl zákon v ustanovení prvního odstavce § 531 tr. zák.; rozsudek ten se zrušuje a ukládá se krajskému soudu v Liberci, aby znova jednal o odvolání, které podaly Berta L-ová a Selma K-ová do rozsudku okresního soudu v Tanvaldě ze dne 9. května 1922.

Důvody:

Berta L-ová a Selma K-ová podaly dne 6. prosince 1921 u okresního soudu v Liberci na Giselu H-ovou obžalobu pro přestupek proti bezpečnosti cti, spáchaný výroky, které H-ová učinila dne 12. listopadu 1921 v hostinci v S. Okresní soud v Liberci požádal dne 9. prosince 1921 okresní soud v Tanvaldě o výslech svědkyně Hildy H-ové v S. Jelikož svědkyně tam vypátrána nebyla, vrátil okresní soud tanvaldský spisy okresnímu soudu v Liberci, který je pak, když mu žalobkyně k výzvě označily jako bydliště svědkyně místo V., zaslal 20. ledna 1922 za účelem výslechu svědkyně okresnímu soudu v Jablonci. Svědkyně byla slyšena 17. února 1922. Spisy byly vráceny okresnímu soudu v Liberci a soudce dne 21. února 1922 nařídil hlavní přelíčení ku dni 27. dubna 1922, uděliv kanceláři příkaz,

aby obeslala soukromé žalobkyně, jejich zástupce a obviněnou. Obsílka byla obviněné doručena 21. března 1922. K návrhu obviněné sešlo s hlavního přeličení a byly spisy dne 25. dubna 1922 dle § 52 tr. ř. postoupeny okresnímu soudu v Tanvaldě, v jehož obvodě S. leží. Tento soud pak sprostil po provedeném hlavním přeličení rozsudkem ze dne 9. května 1922, obviněnou z obžaloby dle § 259 čís. 3 tr. ř. z úvahy, že první obsílka na obviněnou byla okresním soudem v Liberci vydána 21. února 1922, tedy po více než 3 měsících po spáchání trestného činu a že proto čin obviněné pro promlčení přestal býti trestným. Krajský jako odvolací soud v Liberci vyhověl rozsudkem ze dne 12. července 1922 odvolání žalobkyň, změnil, správně zrušil, rozsudek první stolice, uznal Giselu H-ovou vinnou přestupky §§ 488 a 491 tr. zák., spáchanými v první polovici listopadu 1921, a odsoudil ji k příslušnému trestu. Ohledně otázky promlčení dovozuje odvolací soud v důvodech rozhodovacích, že soudce v Liberci, dle prvního odstavce § 52 tr. ř. příslušný, zahájil trestní řízení, požádav dne 9. prosince 1921 okresní soud v Tanvaldě o výsledch svědkyně, tento úřední úkon příslušného soudce čelil k usvědčení obžalované, která byla tímto opatřením, směřujícím k jejímu stíhání, po rozumu § 531 tr. zák. vzata ve vyšetřování, takže tím promlčení vyšetřování a trestu se přerušilo. Trest dosud vykonán nebyl. Rozsudek odvolacího soudu porušuje zákon. Dle § 531 tr. zák. pomíjí vyšetřování a trest, když vinník oá doby, co trestného činu se dopustil, v době zákonem stanovené nebyl žádným tuzemským trestním soudem vzat do vyšetřování. Pojem »vzetí do vyšetřování« je v druhé větě téhož §, jak plyne z úvodních jejích slov »promlčení se tedy přerušuje« — přesně vymezen a to úžeji, než se stalo v § 227 tr. zák. pro obor zločinů. Nelze jej tedy, pokud jde o přečiny a přestupky, rozšířiti na soudcovské úkony, které v § 531 tr. zák. uvedeny nejsou, třeba že jsou uvedeny v § 227 tr. zák. — Zejména nelze věty § 227 tr. zák., že promlčení zločinu se přerušuje usnesením, že proti vinníku zavádí se vyšetřování, použití pro obor přečiny a přestupků obdobně v ten smysl, že promlčení těchto přerušuje se jakýmkoli soudcovským úkonem, který směřuje k usvědčení vinníka; v takovém smyslu nelze onu větu vykládati ani pro obor zločinů, máf ona věta na mysli výhradně usnesení dle § 145 dřívějšího řádu trestního ze dne 29. července 1853, jemuž rovnají se výhradně usnesení dle §§ 92, 48 čís. 1, 48 čís. 2, 49 čís. 2 a doručení obžaloby, podané bez předchozího vyšetřování dle §§ 91 a 207 tr. ř. nyní platného. Mimochodem budiž podotčeno, že i rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského čís. 4137 úřední sb., v důvodech odvolacího soudu citované, vyslovuje, že vzetím do vyšetřování je teprve předsevzetí stíhacího úkonu, směřujícího proti osobě obviněného, nikoli už zavedení peuhého vyhledávání ku zjištění skutkového děje. Ze soudcovských úkonů, v druhé větě § 531 vypočtených, přichází v tomto případě v úvahu pouze vydání obsílky na Giselu H-ovou jakožto obviněnou. Tato obsílka byla vydána, správně příkaz k jejímu vydání byl dán dne 21. února 1922, do kterého dne uplynuly od doby spáchání trestného činu více než 3 měsíce, kterážto doba promlčecí platí dle § 532 tr. zák. pro přestupky, o které jde. Teprve tato obsílka, nikoli žádost o výsledch svědků, mohla přerušiti promlčení, jelikož tato žádost nebyla stíhacím úkonem, směřujícím přímo proti osobě obviněné, třeba že jí bylo zavedeno vyhledávání ku zjištění skutkové podstaty. Odvolací spis soukromých žalobkyň tvrdí

ovšem, že soudce okresního soudu v Liberci, kterému náleželo projednání této trestní věci, oznámil přede dnem 1. února 1922 Gisele H-ové, když k němu přišla s dotazem ohledně »vyhlídek stíhání«, obsah obžaloby a vyptával se jí na její zodpovídání. Než ze spisů nevychází, že při tomto udánlivém rozhovoru soudce s obviněnou šlo o výslech H-ové jako obviněné; nebyl o něm sepsán záznam dle ustanovení čís. 7 § 452 tr. ř., které zákonem ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920 nedoznalo žádné změny; jednalo se tedy o pouhou odpověď soudcovu k otázce strany, nikoli o soudcovský úkon stíhací; nehledě ani k tomu, že onen soudce seznal jako svědek, že má za to, že H-ová k okresnímu soudu v Liberci vůbec nikdy se nedostavila. Promlčení tedy v tomto případě přerušeno nebylo. Důsledkem nesprávného výkladu prvního odstavce § 531 tr. zák. nezjistil odvolací soud, je-li tu další, ani v rozsudku prvé stolice nezjištěný předpoklad, že obviněná nedopustila se v době, ku promlčení stanovené, ani zločinu, ani přečinu nebo přestupku, takže rozhodnutí ve věci samé ještě nastati nemůže.

Čís. 1010.

Zařazení do trestního pracovního oddílu (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n.) nelze vysloviti, jde-li o trestný čin spáchaný před tím, nežli zmíněný zákon nabyl účinnosti.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1922, Kr I 1093/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. října 1921, pokud jím byl Josef Sch. zařazen do trestního pracovního oddílu na jeden měsíc, a usnesením téhož krajského soudu z 19. srpna 1922 porušen byl zákon v § 1 zákona čís. 129/1921 sb. z. a n. a čl. IX. uvoz. zák. k trestnímu zákonu; ona část uvedeného rozsudku, vyslovující zařazení do trestního pracovního oddílu na jeden měsíc, a uvedené usnesení se zrušují.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. října 1921 odsouzen byl Josef Sch. pro zločin § 2 lit. c) zákona čís. 188/1920 sb. z. a n. do žaláře na jeden rok a k zařazení do trestního pracovního oddílu na jeden měsíc. Činu dopustil se tím, že dne 13. dubna 1921 dopravil v Č. koně v ceně větší než 4000 K do Německa. Spáchal tudíž trestný čin před účinností zákona čís. 129 sb. z. a n. z roku 1921, jež nastala 14 dní po vyhlášení (5. dubna 1921), t. j. 19. dubna 1921. Usnesením téhož krajského soudu z 19. srpna 1922 bylo rozhodnuto, aby Josef Sch. po rezumu §§ 8, 12 (prvý odstavec) zákona čís. 129 sb. z. a n. z roku 1921 zařazen byl do trestního pracovního oddílu mezi výkonem trestu žaláře v trvání jednoho roku. Ježto zpětná působnost zákona čís. 129/1921 sb. z. a n. vztahuje se podle § 12 čís. 1 pouze na předpisy §§ 8 a 10, a § 8 upravuje pouze užití osob k nucené práci, v § 3 uvedené, během výkonu trestu, nikoli